

Els vells companys

per

A. ANDREU I CABESTANY

S'EMPRE he tingut tots els respectes, sempre he professat pregona estima i franca veneració als vells companys, qui fa quaranta, cinquanta i més anys que breguen pujant escales cada dia, anant pels llits dels malalts; i si aquests companys no tenen altra font d'ingressos que la nostra professió, i han de mantenir companya i fills, creieu que tot el meu cor s'omple d'una tristesa gran.

I per damunt de les teoritzacions i dels càlculs matemàtics de l'amic Rosell Jané, jo voldria que entre tots cerquéssim una fórmula digna i generosa perquè els companys venerables, que no tenen cap malaltia orgànica i no entren, per tant, a la Invalidesa, tinguessin, a una avançada edat, un mitjà de vida honrós i decorós, que els deslliurés de tan amarga com feixuga tasca, i els permetés així de viure en pau i tranquil·litat els darrers temps de la vida, prou amarada de dissorts en una tan perllongada tasca, les crueses i amargures de la qual tots coneixem.

Per sort, el nostre estament no és pas el més descabalat; molts companys, potser la majoria, tenim altres ingressos que els que la professió ens procura amb el nostre treball de cada dia; no tots els vells gaudeixen d'una bona salut i, per tant, n'hi ha que cobren, com a malalts, dels grups d'Invalidesa a què pertanyen; posem, per exemple, l'edat de seixanta cinc anys, per entrar al que en diríem jubilació, que jo crec que ha d'ésser vo-

luntària, i en absolut incompatible amb l'exercici professional de la Medicina; resta, doncs, un percentatge petit, la sort del qual podem assegurar, posant-hi tots una mica de bona voluntat, filla de l'amor i de la germanor, que jo crec que bateguen en el cor de tots els companys sindicats.

Amb una quota per ara fixa cada mes, només, posem, de dos rals, que tots podem pagar, constituïríem com si diguéssim una borsa de la vellesa, fons de reserva que, temps a venir, fora una sòlida base econòmica per subvenir a les necessitats que cada cas assenyalés; com que aquests casos haurien d'ésser condicionats per un límit de riquesa personal ben definit i reglamentat, em sembla de no gaire difícil solució una tan interessant com necessària assegurança de vellesa.

Com que a la manca de capitals i altres béns de riquesa, quan siguem vells, tots hi estem exposats, cal que ens preocupem de portar a la pràctica una assegurança tan important com necessària per al nostre estament; que si bé té de beneficiar pocs de nosaltres, fa que el dit benefici no tingui res d'almoina ni de caritat; serà un dret que lliurement haurem criat per a bé de nosaltres mateixos, santificant així un gran nombre de velleses nostres, les quals podrien realitzar el traspàs definitiu sense cap dol ni desventura, a soplug de tota indignència.

No plau aquesta idea a l'amic Rosell Jané?